

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא – אֲדָרָא רַבָּא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי' חלקים

כרך י"ט - חלק ח'

קונטרס 548

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

אֱלֹהִים

מִקְרָאֵי קוּדֹשׁ

קוֹל קוּרָא

לְהִתְחַזֵּק וּלְחַזֵּק בְּהַפְצַת וְלִמּוּד

”הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ”

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי “מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי”
בְּעֵידֵה”ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבֵב”א
ל”ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תש”ע ל”פ”ק

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְמַדּוֹ וְהִפְיָצוֹ סֵפֶר הַזֹּהַר הַיּוֹמִי

בְּדוּק וּמְנִסָּה לְכֹל מִיָּנִי סְגוּלוֹת רְפוּאוֹת וַיִּשׁוּעוֹת

מִזֹּרֵי וּרְבוּתֵי! מִכֵּר הִיא מִסְבִּיק

עַד מֵתִי? בּוֹאוּ נִתְעוֹרֵר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתבכו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

**הַעַט לֹא יוּכַל לְתַאֵר אֶת הַכֹּאֵב וְאֵת הַזַּעֲקָה הַאֵילֶמֶת
מִלֵּב כּוֹאֵב שֶׁל כָּל אֱלוֹ הַנִּזְכְּרוּ לַעֲיֵל**

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

- יֵשׁ לָנוּ עֲצָה קְלָה בְּשִׁבִילְכֶם -

לְמַדּוֹ כָּל יוֹם וְיוֹם "הַזֹּהַר הַיּוֹמִי" שֶׁל סֵפֶר "הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ"
אֲנָשִׁים מַעֲיִדִים שֶׁהֵם רוֹאִים בְּחוֹשׁ יִשׁוּעוֹת בְּכָל הַעֲנִינִים

נִיתֵן לְשִׁמוּעַ שִׁיעוּרִים בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ

"קוֹל הַזֹּהַר": 07-22-99-00-44

טַעֲמוּ וְרֵאוּ כִּי טוֹב!!!

מֵלֶא בְּנִטְיֵעוֹת גְּנָתָא. וּבְכָל אֶתְרֵי, יִי אֱלֹהִים, אֶתְקַרְיָא שְׁם מֵלֶא. יִי יְיָ,
כִּלְא הוּא בְּכִלְלָא. וְהוּא זְמַנָּא אֶתְעָרוֹן רַחֲמִין בְּכִלְא.

יִי פְעֻלְךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים חַיִּיהוּ, לְעֵתִיק יוֹמִין אֲתָמֵר. מָאן פְּעֻלְךָ. זְעִיר אֲפִין.
בְּקֶרֶב שָׁנִים, אֵינּוֹן שָׁנִים קְדַמוֹנִיּוֹת, דְּאֶקְרוּן יְמֵי קְדָם, וְלֹא אֶקְרוּן שָׁנוֹת
עוֹלָם. שָׁנִים קְדַמוֹנִיּוֹת אֵינּוֹן יְמֵי קְדָם. שָׁנוֹת עוֹלָם אֵלִין יְמֵי עוֹלָם. וְהֵכָא
בְּקֶרֶב שָׁנִים, מָאן שָׁנִים. שָׁנִים קְדַמוֹנִיּוֹת. חַיִּיהוּ לְמָאן. חַיִּיהוּ לְזְעִיר
אֲפִין. דְּכָל נְהִירוֹ דִּילִיהּ מְאִינּוֹן שָׁנִים קְדַמוֹנִיּוֹת אֲתַקְיָמוּ, וּבְגִין כִּף אָמַר
חַיִּיהוּ. בְּרוּגְזוֹ רַחֵם תַּזְפוּר, לְהוּא חֲסֵד עֲלָא דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין, דְּבִיהּ
אֲתַעֵר רַחֲמִין לְכִלְא, לְמָאן דְּבַעֵי לְרַחֲמָא, וּלְמָאן דִּיאֹת לְרַחֲמָא.

הַאֲנָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלֵי שְׁמִיא, וּלְכָל אֵלִין דְּעֲלָנָא קַייִמִין.
דְּחֲדָאן מְלִין אֵלִין, בְּכִלְהוּ עֲלִמִין. וְחֲדָאן בְּלַפְאֵי מְלֵי, וּבְגוֹ
פְּרוּכְתָא עֲלָא דְפְרִיסָא עֲלָנָא, מִתְטַמְרִין, וְסִלְקִין, וּגְגִיזוּ לְהוּ עֵתִיקָא
דְּכִלְא, גְּגִיזוּ וְסִתִּים מִכִּלְא. וְכֵד שְׁרִינָא לְמִלְלָא, לֹא הוּוּ יְדַעִין חֲבַרְיָא,
דְּכָל הֲגִי מְלִין קְדִישִׁין מִתְעָרִין הֵכָא. זַפְאָה חוּלְקִיכוֹן חֲבַרְיָא דְהֵכָא.
וְזַפְאָה חוּלְקֵי עֲמִכוֹן, בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם וְגו'. מָאן
עֲמָא קְדִישָׁא כִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בְּהוּ (דְּבָרִים לג) אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹד,
דְּכְתִיב (שְׁמוֹת טו) מִי כְמוֹכָה בְּאֵלִים יִי. מְשׁוּם דְּאַתְדְּבַקוּתָא דְלַהוֹן הוּא בְּשִׁמָּא
קְדִישָׁא בְּעֲלָמָא דִּין. וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי יִתִּיר מְהֵכָא. (דף קל"ט ע"א) דְּהֵתֵם לֹא
מִתְפָּרְשִׁין מִגְּזִיָּה, מִהֵהוּא צְרוּרָא דְצְרִירִין בִּיהּ צְדִיקָא, הֵדָא הוּא דְכְתִיב
וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי, וְלֹא פְתִיב הַדְּבָקִים לִי, אֲלֵא בֵּי מִמֶּשׁ.

הַאֲנָא, כִּד נְחִית מִן דִּיקְנָא יִקְרָא עֲלָא, דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא, סִתִּים וְטָמִיר
מִכִּלְא, מְשַׁחָא דְרַבּוֹת קְדִישָׁא, לְדִיקְנָא דְזְעִיר אֲפִין. אֲתַתְקִין דִּיקְנָא
דִּילִיהּ, בְּתַשְׁעָה תְקוּנִין. וּבְשַׁעֲתָא דְנְהִיר דִּיקְנָא יִקְרָא דְעֵתִיקָא דְעֵתִיקִין,
בְּהֵאִי דִיקְנָא דְזְעִיר אֲפִין, נְגִדִין תְּלִיסַר מְבוּעִין דְּמְשַׁחָא עֲלָא, בְּהֵאִי
דִיקְנָא. וּמִשְׁתַּכְחִין בִּיהּ, עֶשְׂרִין וְתַרְיַן תְּקוּנִין. וּמִגְּזִיָּה נְגִדִין, עֶשְׂרִין וְתַרְיַן

אַתְרוּן (ס"א דְאֲרוּרָתָא) דְשִׁמָּא קְדִישָׁא. (נ"א וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, מְשׁוּם דְּאַתְדְּבַקוּתָא דִּלְהוֹן הוּא בְּשִׁמָּא
קְדִישָׁא בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי יִתִּיר מְהֵכָא דְהֵתֵם לֹא מִתְפָּרְשִׁין מִהֵהוּא צְרוּרָא דְתִי צְרוּרִין בִּיהּ צְדִיקָא הֵדָא הוּא
דְּכְתִיב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי בֵּי מִמֶּשׁ עֲלִיבּוֹ כְתִיב אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹד עִם נוֹשַׁע בֵּי וּכְתִיב מִי כְמוֹד בְּאֵלִים יִי הִשְׁתַּמָּא
אַתְמוּנּוֹ דְעֵמָא לְאִקְוִיר לְמִלְכָא וְלְאִקְוִיר. וְהֵדָא דִּיקְנָא קְדִישָׁא דְמִלְכָא, תַּנָּא מִתְתַּקֵּן דִּיקְנָא עֲלָא דִיקְנָא קְדִישָׁא בְּמִ'
תְּקוּנִין וְהֵדָא אִיהוּ דִיקְנָא דְזְעִיר אֲנַפִּין וְכֵד נְחִית מִן דִּיקְנָא יִקְרָא עֲלָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא בְּהֵאִי דִיקְנָא דְזְעִיר אֲנַפִּין נְגִדִין
י"ג מְבוּעִין דְּמְשַׁחָא עֲלָא בְּהֵאִי דִיקְנָא וּמִשְׁתַּכְחִין בִּיהּ כ"ב תְּקוּנִין וּמִגְּזִיָּה נְגִדִין כ"ב אַתְרוּן דְשִׁמָּא קְדִישָׁא).

וְאַם תֵּאמַר דִּיקְנָא לֹא אֲשַׁתְּכַח, וְלֹא אָמַר שְׁלֵמָה אֲלֵא (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) לְחַיִּיו.
(וְלֹא קִאֲרִי דִיקְנָא) אֲלֵא הֵכִי תֵאנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, כִּל מַה דְאַטְמֵר וּגְגִיזוּ,

וְלֹא אֲדַבֵּר וְלֹא אֲתַגְלִיֵּיא. הַהוּא מְלֵה הוּי עֲלֵאָה וְיִקְרָא מִפְּלֵא, (מְשׁוּם)
וּבְגִין דָּא הוּא סְתִים וְגִנְיֵז. וְדִיקְנָא מְשׁוּם דְּהוּא שְׁבַחָא וּשְׁלִימוּתָא,
וְיִקְרוּתָא מִכָּל פְּרָצוּפָא, גִּנְזִיָּה קָרָא, וְלֹא אֲתַגְלִיֵּיא.

וְהָאֵנָּא, הַאי דִּיקְנָא דְּאִיהוּ שְׁלִימוּתָא דְּפְרָצוּפָא וּשְׁפִירוּתָא דְּזַעִיר אֲפִין,
נְפִיק מְאוּדְנֵי, וְנַחֲתִת וְסָלִיק וְחָפִי, בְּתַקְרוּבָא דְּבוּסְמָא. מְאִי
תַקְרוּבָא דְּבוּסְמָא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) לְחַיֵּי כְּעֵרוּגַת הַבּוֹשֶׁם (וְלֹא
עֵרוּגוֹת). בְּתַשְׁעָה תְּקוּנִין, אֲתַתְּקֵן הַאי דִּיקְנָא דְּזַעִיר אֲנְפִין. בְּשַׁעֲרֵי (דְּרִיקְנָא)
אוּכְמִי, מִתַּתְּקֵנָא בְּתַקְוֵנָא שְׁפִיר. כְּגַבְר תַּקִּיף שְׁפִיר לְמַחְזִי. דְּכַתִּיב, (שִׁיר
הַשִּׁירִים ה) בַּחֹר כְּאֲרִזִּים.

תַּקְוֵנָא קְדָמָאָה. מִתַּתְּקֵן שְׁעָרָא מְלַעֲיָלָא, וְנְפִיק הַהוּא נִיּוּצָא בּוּצִינָא
דְּקַרְדִּינּוּתָא, וְנְפִיק מִכָּלְלָא דְּאוּרָא דְּכָנָא, וּבְטַש בְּתַחוֹת שְׁעָרָא
דְּרִישָׁא, מִתַּחוֹת קוּצִין דְּעַל אוּדְנִין. וְנַחֲתִת מְקַמֵּי פְתַחָא דְּאוּדְנִין נִימִי עַל
נִימִי, עַד רִישָׁא דְּפוּמָא.

תַּקְוֵנָא תְּנִינָא. נְפִיק שְׁעָרָא, וְסָלִיק מְרִישָׁא דְּפוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא
דְּפְתַחָא דְּפוּמָא. וְנַחֲתִת מִתַּחוֹת פּוּמָא, עַד רִישָׁא אַחְרָא, נִימִין עַל
נִימִין, בְּתַקְוֵנָא שְׁפִירָא.

תַּקְוֵנָא תְּלִיתָאָה. מְאֲמָצְעִיתָא דְּתַחוֹת חוּטְמָא, מִתַּחוֹת תְּרִין נוּקְבִין, נְפִיק
חַד אַרְחָא, וּשְׁעָרִין זַעֲרִין תַּקִּיפִין, מְלִיָּין לְהַהוּא אַרְחָא, וּשְׁאָר
שְׁעָרִין מְלִיָּין מְהֵאֵי גִיסָא, וּמְהֵאֵי גִיסָא, סוּחְרַנְיָה דְּהַהוּא אַרְחָא. וְאַרְחָא
לֹא אֲתַחְזִי לְתַתָּא כָּלֵל, אֶלָּא הַהוּא אַרְחָא דְּלַעֲיָלָא, דְּנַחֲתִת עַד רִישָׁא
דְּשַׁפּוּוֹתָן, וְתַמָּן שְׁקִיעָא הַהוּא אַרְחָא.

תַּקְוֵנָא רְבִיעָאָה. נְפִיק שְׁעָרָא, וְאֲתַתְּקֵן, וְסָלִיק וְחָפִי בְּעֲלֵעוּי דְּתַקְרוּבָא
דְּבוּסְמָא.

תַּקְוֵנָא חֲמִשָּׁאָה. פְּסִיק שְׁעָרָא, וְאֲתַחְזִיָּין תְּרִין תַּפּוּחִין, מְכַאן וּמְכַאן,
סוּמְקָן כְּהֵאֵי וְרָדָא סוּמְקָא. וּמִתַּלְהֲטֵן בְּמֵאֲתָן וּשְׁבַעֲיִן עֲלָמִין,
דְּמִתַּלְהֲטִין מִתַּמָּן (כ"א מְנַהוּן).

תַּקְוֵנָא שְׁתִּיתָאָה. נִפְק שְׁעָרָא כְּחַד חוּטָא בְּסוּחְרַנְיָה דְּדִיקְנָא, וְתַלְיִין עַד
רִישָׁא דְּמַעוּי, וְלֹא נַחֲתִת עַד טַבּוּרָא.

תַּקְוֵנָא שְׁבִיעָאָה. דְּלֹא תַלְיִין שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אֲתַפְּנִי מִכָּל סְטְרוּי.
וַיִּתְבִּין שְׁעָרֵי בְּתַקְוֵנָא סְחוּר סְחוּר לִיה.

תַּקְוֵנָא תְּמִינָאָה. דְּנַחֲתִין שְׁעָרֵי בְּתַחוֹת דִּיקְנָא, דְּמַחְפְּיִין קְדָלָא, דְּלֹא
אֲתַחְזִיא. כְּלָהוּ שְׁעָרֵי דְּקִיקִין, נִימִין עַל נִימִין. מְלִיָּין מִכָּל סְטְרוּי.

תקוּנָא תְּשִׁיעָאָה. (מתערכין שערי עם אינון) דְּמִתְחַבְּרִין (נ"א אתמשכון) שְׁעָרֵי כְּלָהוּ בְּשְׁקוּלָא
מְעַלְיָא, (ס"א פלגיא) עַד (נ"א עם) אֵינוֹן שְׁעָרֵי דְתַלְיִין. כְּלָהוּ בְּשְׁקוּלָא
שְׁפִיר, כְּחַד גִּיבַר תְּקִיף, מְאִרֵי נֶצַח קָרְבִין.

בְּתַשְׁעָה תְּקוּנֵין אֲלִין, נְגִדִין וְנִפְקִין ט' מְבוּעֵין דְּמִשַׁח רְבוּת דְּלַעֲיָא.
וּמַהְהוּא מִשַׁח רְבוּת, נְגִדִין לְכָל אֵינוֹן דְּלַתְתָּא. תַּשְׁעָה תְּקוּנֵין
אֲלִין אֲשַׁתְּכּוּ בְּדִיקָנָא דָּא. וּבְשִׁלְיֻמוֹת תְּקוּנָא דְּדִיקָנָא דָּא, אֲתִקְרִי (בר נש
לְתַתָּא) גִּיבַר תְּקִיף. דְּכָל מָאן דְּחָמֵי דִיקָנָא קִימָא בְּקִיּוּמֵיהּ, תְּלִיָא בֵּיה
גְבוּרָה תְּקִיפָא. עַד פֶּאן תְּקוּנָא דְּדִיקָנָא עֲלָאָה דְּזַעִיר אֲפִין.

אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, קוּם בְּרִי (קְדִישָׁא), סְלִסְל תְּקוּנָא דְּדִיקָנָא
(נ"א דְּמִלְכָּא) קְדִישָׁא, בְּתְּקוּנֵי אֲלִין. (דף קל"ט ע"ב) קָם רַבִּי אֶלְעָזָר, פְּתַח
וְאָמַר, (תהלים קיח) מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה. עַד מִבְּטוּחַ
בְּנְדִיבִים. תְּנָא, הֵכָא תַשְׁעָה תְּקוּנֵין דְּבְּדִיקָנָא דָּא. לְהֵנִי תְּקוּנֵין אֲצִטְרִיף
דְּוֹד מְלִפָּא, בְּגִין לְנֶצַחָא לְשָׂאֵר מְלַכִין, וְלְשָׂאֵר עַמִּין.

הָא חֲזִי, בִּינוֹן דְּאָמַר הֵנִי תַשְׁעָה תְּקוּנֵין, לְבַתָּר אָמַר כָּל גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם
יְיָ כִּי אֲמִילִם. אָמַר, הֵנִי תְּקוּנֵין דְּאֲמִינָא, לְמֵאֵי אֲצִטְרִיכְנָא. מִשׁוּם
דְּכָל גּוֹיִם סְבָבוּנִי. וּבְתְּקוּנָא דְּדִיקָנָא דָּא, תַשְׁעָה תְּקוּנֵין, דְּאֵינוֹן שֵׁם יְיָ,
אֲשַׁצִּינוּן מִן עֲלֻמָּא, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילִם.

וְתָנָא בְּצְנִיעוּתָא דְּסַפְרָא, תַשְׁעָה תְּקוּנֵין אָמַר דְּוֹד, הֵכָא, שִׁיתָא אֵינוֹן
בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא. דְּשִׁית שְׁמֵהֶן הוּו, וְתַלְתָּ אָדָם. וְאִי תִימָא תְרִין אֵינוֹן.
תַלְתָּא הוּו, דְּהָא נְדִיבִים בְּכָלֵל אָדָם הוּו.

תָּנָא שִׁיתָא שְׁמֵהֶן, דְּכְּתִיב: מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה. חַד. עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה,
תְּרִין. יְיָ לִי לֹא אִירָא, תַלְתָּ. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי, אֲרַפֵּע. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ,
חֲמִשָּׁה. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ, שִׁיתָא. אָדָם תַלְתָּ, דְכְּתִיב: יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה
יַעֲשֶׂה לִי אָדָם, חַד. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ מִבְּטוּחַ בְּאָדָם, תְּרִי. טוֹב לַחֲסוֹת בְּיְיָ
מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים, תַלְתָּ.

וְתָנָא חֲזִי רְזָא דְּמִלָּה, דְּבְּכָל אֲתָר דְּאֲדַפְּר אָדָם הֵכָא, לָא אֲדַפְּר אֶלָּא בְּשִׁמָּא
קְדִישָׁא. דְּהֵכִי אֲתַחֲזִי. מִשׁוּם דְּלָא אֲקִרִי (תוה) אָדָם, אֶלָּא בְּמַה דְּאֲתַחֲזִי
לִיה. וּמֵאֵי אֲתַחֲזִי לִיה. שְׁמָא קְדִישָׁא. דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּצַּר יְיָ אֱלֹהִים
אֶת הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלָא, דְּהוּא יְיָ אֱלֹהִים. כְּמַה דְּאֲתַחֲזִי לִיה וּבְגִין כְּףֵי הֵכָא
לָא אֲדַפְּר אָדָם אֶלָּא בְּשִׁמָּא קְדִישָׁא.

וְתָנָא, פְּתִיב מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בְּמִרְחַב יְהוָה, תְּרִי זְמַנֵי יְיָה יְיָה,
לְקַבִּיל תְּרִי עֲלֵעוֹי, דְּשַׁעֲרֵי אֲתַאחֲדִין בְּהוּ. וּמִדְּחַמָּא דְּשַׁעֲרֵי
אֲתַמְשַׁכָּאן וְתַלְיִין, שְׂאִרֵי וְאָמַר יְיָ לִי לֹא אִירָא. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי. בְּשִׁמָּא דְּלָא

חסר. בשמא דהוא קדישא. ובשמא דא, אדפר אדם. ומה דאמר מה יעשה לי אדם, הכי הוא. דתנא כל אינון פתרון קדישין דמלפא, פד אתמתקן בתקוני. אתקרון אדם. דיוקנא דכליל פלא. ומה דמשלפא בהו, אתקרי שמא קדישא. ותערא ומה דביה, אתקרי יהו"ה, ואתקרי אדם בכללא דתערא, ומה דביה. (ס"א ומה דאשתליה מתערא אתקרי שמא קדישא, תערא ומה דביה) אתקרי יהו"ה אתקרי אדם בכללא תערא ומה דביה).

וא"ן תשעה תקונין דאמר דוד הכא, לאכנעא שנאוי בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלפא, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, פל מה דבעי מן מלפא מלפא עביד בגיניה. מאי טעמא דיקנא, ולא גופא. אלא גופא אזיל בתר דיקנא, ודיקנא לא אזיל בתר גופא. (ול"ג מן ודיקנא עד וגופא) (דדיקנא איהו עיקרא דכל גופא וכל הרוח וגופא בתר דיקנא אזיל וכלא דדיקנא תליא).

ובתרי גוויי אחי האי השפנא, חד פדקאמרן. תרין: מן המצר קראתי י"ה, חד. ענני במרחב י"ה, תרי. ה' לי לא אירא, תלת. מה יעשה לי אדם, ארבע. ה' לי בעוזרי, חמש. ואני אראה בשונאי, שיתא. טוב לחסות בה, שבעה. מבוטח באדם, תמנייא. טוב לחסות בני מבוטח בגדיבים, תשעה. (ס"א טוב לחסות בה, מבוטח באדם. ו. טוב לחסות בה. ח. מבוטח בגדיבים).

מן המצר קראתי י"ה, מאי קא מיירי אלא דוד, פל מה דאמר הכא, על תקונא דדיקנא דא קאמר. (רבי יהודה אסר) מן המצר קראתי י"ה, מאתר דשאר דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק, מקמי פתחא דאודנין מעילא, תחות שערי דרישא. ובגין פך אמר י"ה י"ה תרי זמני. ובאתר (ס"א ובתרי) דאתפשט דיקנא, ונחית מאודנוי, ושאר דאתפשטא, אמר יי לי לא אירא, דהוא אתר דלא דחיל (ס"א דחיק) וכל האי אצטריך וכו', (אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי אצטריך) דוד לאכנע תחותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא.

ותאנא בצניעותא דספרא, פל מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר נש עלאה אחיד בידיה, או דאושטי ידיה ליה. נדע דשלים הוא עם עלאי, וארמיה תחותיה אינון דמצערין ליה. תנא, מתתקן דיקנא עלאה בתשעה תקונין, והוא דיקנא דזעיר אפין, בתשעה תקונין מתתקן. תקונא (דף ק"ח ע"א) קדמאה. מתתקן שערא מעילא, ונפיק מקמי פתחא דאודנין, מתחות קוצי דתליין על אודנין, ונחתין שערי, נימין על גימין, עד רישא דפומא. תאנא, פל אלין נימין דבדיקנא, תקיפין תיר מפל נימין דקוצין דשערי דרישא, ושערי דרישא אריכין (וכפדיו), והגי לאו אריכין, ושערי דרישא, מנהון שעיעי, ומנהון קשישין.

וּבְשַׁעֲתָא דְאַתְמַשְׁכֵּן שַׁעְרֵי חוּרֵי דַעֲתִיק יוֹמִין, לְשַׁעְרֵי דְזַעִיר אַפִּין, כְּתִיב,
(משלי א) חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה. מָאִי בַחוּץ. בְּהַאי זַעִיר אַפִּין.
דַּמְתַּחְבְּרָן תְּרֵי מוּחֵי.

תְּרֵי מוּחֵי סִלְקָא דַעֲתָךְ. אֵלָא אִימָא אַרְבַּע מוּחֵי. תְּלַת מוּחֵי דְהוּוּ בְזַעִיר
אַפִּין, וְאַשְׁתַּכְּחוּ בְתֵלַת חֲלָלִי דְגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא. וְחַד מוּחָא שְׁקִיט
עַל בְּרִייה, דְכֻלִּיל כָּל תְּלַת מוּחֵי. דְאַתְמַשְׁךְ מִנְיָה מְשִׁיכֵן כְּלִילָן שְׁקִילָן,
בְּשַׁעְרֵי חוּרֵי. לְהַאי זַעִיר אַפִּין לְתֵלַת מוּחֵי דְבִיהַ.

וּמְשַׁתְּכֵן אַרְבַּע מוּחֵי בְהַאי זַעִיר אַפִּין. בְּגִין כְּךָ אֲשַׁתְּלִימוּ אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת
דְכְתִיבִין בְּתַפְּלִילָן, דְאַתְפְּלִיל בְּהוּ שְׁמָא קְדִישָׁא דַעֲתִיק יוֹמִין,
עֲתִיקָא דַעֲתִיקִין, וְזַעִיר אַפִּין. דְהַאי הוּא שְׁלִימוֹתָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא. דְכְתִיב,
(דברים כח) וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם יִי נִקְרָא עֲלֶיךָ וְיֵרְאוּ מִמֶּךָ. שָׁם יִי.
שָׁם יִי מִמֶּשׁ, דְאַיִנוֹן אַרְבַּע רַהֲיִטֵי בְתֵי דְתַפְּלִילָן.

וּבְגִין כְּךָ, חֲכָמוֹת בַּחוּץ תִּרְנָה. דְהִכָּא מְשַׁתְּפַחִין. דְהָא עֲתִיקָא דַעֲתִיקִין,
סְתִימָא דְסְתִימִין, לֹא אֲשַׁתְּכַח, וְלֹא זְמִין חֲכָמְתָא דִלִּיה, מְשׁוּם
דְאִית חֲכָמְתָא סְתִימָא דְכֻלָּא וְלֹא אֲתַפְּרֵשׁ. וּבְגִין דְאַתְחַבְּרוּ אַרְבַּעַה מוּחִין
בְּהַאי זַעִיר אַפִּין. אֲתַמַּשְׁכֵּן אַרְבַּע מְבוּעִין מִנְיָה לְאַרְבַּע עֵיבֵר, וּמְתַפְּרָשֵׁן
מִחַד מְבוּעָא, דְנַפְיִק מְפֻלְהוּ. וּבְגִין כְּךָ אִינּוֹן אַרְבַּע.

וְהַאֲנָא, הַאי חֲכָמְתָא דְאַתְכְּלִילָא בְאַרְבַּע, אֲתַמַּשְׁכָּא בְהַנִּי שַׁעְרֵי, דְאַיִנוֹן
תְּלִיין תְּלִין עַל תְּלִין. (נ"א הוּא) וְכֻלְהוּ קְשִׁיין וְתַקִּיפִין, וְאַתְמַשְׁכוּ
וּנְגִידוּ כָּל חַד לְסִטְרוּי. וְאַלְף אֶלְפִין וְרַבּוּא רַבְבֵּן תְּלִיין, מְנִייהוּ דְלִיתְהוּן
בַּחוּשְׁבָּנָא. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (שיר השירים ה) קוּוּצוֹתַי תִּלְפְּלִים. תְּלֵי תְלִים.
וְכֻלְהוּ קְשִׁיין וְתַקִּיפִין לְאַתְחַבְּרָא, כְּהַאי חֲלָמִישׁ תַּקִּיף. וּכְהַאי טַנְרָא דְאִיהִי
תַּקִּיפָא. עַד דְעַבְדִּין נוֹקְבִין וּמְבוּעִין מִתְּחוֹת שַׁעְרָא, וּנְגִידִין מְבוּעִין תַּקִּיפִין
לְכָל עֵיבֵר וְעֵיבֵר לְכָל סִטְר וְסִטְר. וּבְגִין דְהַנִּי שַׁעְרֵי אוּכְמֵי וְחֲשׁוּכֵן, כְּתִיב
(איוב יב) מְגַלָּה עֲמוּקוֹת מִנִּי חֲשֵׁךְ וְיוֹצֵא לְאוּר צִלְמוֹת.

וְהַנִּי שַׁעְרֵי דְדִיקְנָא תַּקִּיפִין (בלחודו) מְשַׁאֲר שַׁעְרֵי דְרִישָׁא, מְשׁוּם דְהַנִּי
בְּלַחוּדִייהוּ מִתַּפְּרָשֵׁן וּמְשַׁתְּכֵן, וְאַיִנוֹן תַּקִּיפִין בְּאוּרְחִייהוּ. אֲמָאִי
תַּקִּיפִין. אִי תִימָא, מְשׁוּם דְכֻלְהוּ דִינָא, לְאוּ הִכִּי, דְהָא בְתַקּוּנִין אֶלִּין
אַשְׁתַּכְּחוּ רַחְמֵי (וּדִינָא). וּבְשַׁעֲתָא דְנַחְתִּין תְּלִיסֵר מְבוּעֵי נְהַרֵי דְמַשְׁחָא, אֶלִּין
כְּלַהוּ רַחְמֵי.

אַרְאָ תַּאנָא, כָּל הַנִּי שַׁעְרֵי דְדִיקְנָא, כְּלַהוּ תַּקִּיפִין. מָאִי טַעְמָא. כָּל אִינּוֹן
דְרַחְמֵי, בְּעִיין לְמַהוּי תַּקִּיפִין. לְאַכְפִּיא לְדִינָא. וְכָל אִינּוֹן דְאַיִנְהוּ
דִינָא, הָא תַּקִּיפִין אִינּוֹן. וּבִין כְּךָ וּבִין כְּךָ בְּעִיין לְמַהוּי תַּקִּיפִין, מִתְּרִין

סטרין. פד בעי עלמא רחמין, רחמי תקיפין ונצחין על דינא. וכד בעי דינא, דינא תקיף, ונצח על רחמי. ובגין כך בעיין למהוי תקיפין מתרין סטרין, דכד בעו רחמי, שערי דאינון ברחמי, קיימין ומתחזיא (ס"א מתחזיא) דיקנא באינון שערי, וכלא הוה רחמי. וכד בעינא דינא, אתחזינא דיקנא באינון שערי, וכלא אתקיים בדיקנא.

וכד אתגלייא דיקנא קדישא חוורא, פל הגי וכל הגי מתנהרין ומסתחין, פמאן דאסתחי בנהרא עמיקא ממה דהוה ביה. ואתקיימו כלהו ברחמי, ולית דינא אשתכח, וכל הגי תשעה כד נהרין פחדא, פלהו אסתחין ברחמי.

ובגין כך אמר משה זמנא אחרא, (במדבר יד) יי ארך אפים ורב חסד. ואלו אמת לא קאמר. משום דרזא דמלה, אינון תשעה מכילן דנהרין מעתיק יומין לזעיר אפין. וכד אמר משה זמנא תננינא, תשעה תקונין אמר. ואינהו תקוני דיקנא דמשפכתי בזעיר אפין, ונחתין מעתיק יומין ונהרין (דף ק"ח ע"ב) ביה. ובגין כך אמת תלייא בעתיקא, והשתא לא אמר משה ואמת.

הנא, שערי דרישא דזעיר אפין, פלהו קשישי, תלין על תלין. ולא שעיעין. דהא חמינא דתלת מוחי בתלת חללי משפכחין ביה, ונהירין ממוחא סתימאה. ומשום דמוחא דעתיק יומין, שקיט ושכיף פחמר טב על דורדייה, שערוי כלהו שעיעין, ומשיחין במשחא טב. ובגין כך כתיב, (דניאל ז) ראשה פעמר נקא.

והאי דזעיר אפין, קשישין ולא קשישין. דהא כלהו תליין ולא מתקמטי, ובגין כך חכמתא נגיד ונפיק. אבל לא חכמתא דחכמתא, דאיהי ושכיכא ושקיטא. דהא תנינא דלית דידע מוחיה דעתיק יומין, בר איהו. והאי דכתיב, (איוב כח) אלהים הבין דרפה והוא ידע את מקומה, בזעיר אפין אתמר. אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך הוא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תקונא תננינא. נפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפתחא דפומא, ונחית מתחות פומא, עד רישא אחרא, נימין על נימין, בתקונא שפיר.

קום רבי אבא. קום רבי אבא, פתח ואמר, פד תקונא דדיקנא דא מתתקן בתקונא דמלכא, (ס"א בתיקוני סלכין) (ס"א כד תקונא דא מתתקן בדיקנא דמלכא איתחזי) כגבר תקיף שפיר למחזי, רב ושליט, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמו) גדול אדונינו ורב כח. וכד אתבסם בתקונא דיקנא יקרא קדישא, וישגח ביה, אקרי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

